

KYUDO, japansko streličarstvo

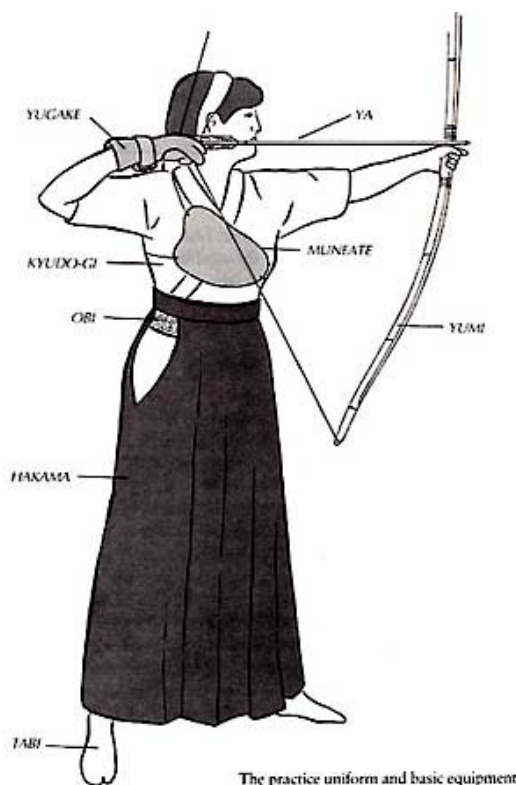
Autor: Žuti Car

28 lipnja 2009

Luk i strijela kao oružje za rat i lov poznato je svim narodima još od prapovijesti. Javlja se u različitim oblicima i veličinama kod različitih naroda i izrađuje se od različitih materijala. Najkraći, ali po nekim mišljenjima najubojitiji je bio Tursko–mongolski luk (60-70 cm dužine). Za njega se slobodno može reći da je bio prvi kompozitni luk, jer se izrađivao od različitih materijala koji su spajano lijepljenjem po slojevima što je ovom luku davalo izvanrednu snagu. To je također prvi luk sa dvostrukom krivinom, što je poboljšalo performanse luka u odnosu na tadašnje poznate za gotovo 100%. Na žalost tehnologija ovog izuzetnog oružja je nepovratno izgubljena. Postoje podaci da je strijela izbačena iz ovog luka mogla dobiti 900

metara. Najveći luk u povijesti se izrađivao u srednjovjekovnoj Engleskoj. Bio je dužine od 1,80 do 2,60 metara. Imao je veliku snagu i oklopi mu se nisu mogli oduprijeti. Zahtijevao je veliku snagu i vještinu streličara da bi se mogao koristiti. Koliku je snagu zahtijevao mogu pokazati neka arheološka istraživanja koja su proučavajući kosti streličara iz srednjeg vijeka došle do zaključka da su kosti podlaktice streličara za 1/3 deblje od kostiju prosječnih ljudi toga doba. Kod drugih naroda javljaju se lukovi različitih veličina i od različitih materijala, u zavisnosti od namjene i dostupnosti sirovina za njihovu izradu, povijesnog razdoblja, trenutnog stupnja tehnologije, itd.

U Japanu korištenje luka i strijele ima dugu povijest. Postoje podaci da su se luk i strijela koristili za lov još u Yomon razdoblju (700-250. g.p.n.e.), ali i za rat u Jojoi razdoblju (400 g.p.n.e-300. g.n.e.), tako da se slobodno može reći da Kyudo vuče korijene iz prapovijesti. Luk i strijela su bili osnovno oružje Japanskih ratnika dok još nije bila ustanovljena klasa samuraja, a i osnovno oružje samuraja do 14 stoljeću kada zbog promjene načina ratovanja mač polako postaje osnovno oružje. Samuraji iz desetog stoljeća svoj su ratnički poziv nazivali "put luka i strijele". Iako mač postaje glavno oružje ali i obilježava klasu samuraja, oni ne zapostavljaju luk i strijelu, već vježbaju njihovu upotrebu kroz posebnu discipline pod nazivom Kyujutsu.

The practice uniform and basic equipment

Naravno postojalo je nekoliko različitih škola od kojih su neke osnovane još u desetom stoljeću (Hoki Ryu, osnivač Tsugu Zenso). U šesnaestom stoljeću dolaskom Portugalaca u Japan je stiglo vatreno oružje koje istiskuje iz upotrebe ne samo luk nego i ostalo hladno oružje. Mač ostaje kao simbol vladajuće klase, dok luk i strijela opstaju u nekim institucijama, naročito sudovima, gdje imaju ceremonijalnu ulogu, i u samostanima gdje se njegovala kao spiritualna umjetnost.

Tu praktična upotreba gotovo da nestaje, a spiritualna i ceremonijalna praksa se dovodi na najviši mogući nivo. Tu je nastao Kyudo kakvog ga danas znamo. Suvremeni Kyudo od svih borilačkih vještina zahtjeva najmanje snage i bazira se na psihološko – filozofskoj komponenti. Po formi i načinu

practiciranja najbliži je filozofiji Zen-a. Može se čak reći da prakticirajući kyudo čovjek practicira Zen. Na suvremeni kyudo najveći utjecaj, pored Zena na filozofsko-spiritualnom nivou, izvršili su dva stila Kyujutsua na tehničkom nivou. To su Ogasawara Ryu koji je ime dobio po svom osnivaču Ogasawara Nagahideu i Heki Ryu. Oprema - hakama i kimono nešto se razlikuju od klasičnih. Luk je od bambusa i nije se mijenjao od dvanaestog stoljeća. Strijele su također od bambusa i prilagođene su dužini luka i ruku korisnika. Vježba se na otvorenom ili u posebnoj djelomično pokrivenoj prostoriji ispred koje je otvoren prostor.